

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Tarasiuk

w sprawie zażalenia pełnomocnika wnioskodawcy H. K. – adw. T. C. na zarządzenie Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej z dnia 28 września 2020 r. o odmowie przyjęcia wniosku pełnomocnika wnioskodawcy o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. – B. M.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 4 listopada 2020 r.

na podst. art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 171 pkt 1 i art. 135 § 4 zd. 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku - *Prawo o prokuraturze* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1767, z 2018 r. poz. 5, 1000.1443.1669 z późn. zm.)

postanowił:

1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;
2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 18 września 2020 r. za pośrednictwem Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym wpłynął do Izby Dyscyplinarnej wniosek pełnomocnika wnioskodawcy H. K. o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. – B. M. Sam wniosek nie wskazywał ani czynu, ani jego daty, a także nie był niczym uzasadniony. Do wniosku została dołączona kopia postanowienia z dnia 22 kwietnia 2020 r. Sądu Rejonowego w K., sygn. III Kp (...) o ustanowieniu dla wnioskodawcy pełnomocnika z urzędu. A nadto dołączony został odpis subsydiarnego aktu oskarżenia, z którego wynika, że prokurator Prokuratury Rejonowej w K. oskarżony został przez wnioskodawcę o to,

że w okresie od dnia 30 kwietnia 2015 r. do dnia 5 grudnia 2016 r. w K. w/w prokurator nie dopełnił obowiązków służbowych poprzez nie nadanie statusu pokrzywdzonego ustalonym osobom w toku postępowania przygotowawczego o sygn. akt 3 [...] i 2 [...] nadzorowanych przez Prokuraturę Rejonową w K. oraz brak realizacji wytycznych zawartych w postanowieniu, o sygn. akt III Kp (...) Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 stycznia 2016 r., działając na szkodę interesu prywatnego H. K., D. O., M. S. i D. J., tj. o czyn z art. 231 §1 k.k.

Do tak złożonego wniosku nie zostały dołączone żadne inne dokumenty za wyjątkiem odpisów w/w subsydiarnego aktu oskarżenia i kolejnej kopii w/w postanowienia, o sygn. III Kp (...).

Zarządzeniem z dnia 28 września 2020 r. Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej z uwagi na brak dołączonych do wniosku dowodów w myśl art. 135 § 5 ustawy Prawo o prokuraturze odmówił przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. – B. M.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając powyższemu zarządzeniu naruszenie przepisów postępowania, a to art. 135 §14 w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze w zw. z art. 217 k.p.k., ponieważ do przedłożenia dokumentów obowiązana jest osoba, która te dokumenty posiada. Pełnomocnik nie jest w posiadaniu 11 postanowień wymienionych w uzasadnieniu zarządzenia, ponieważ prokurator Prokuratury Rejonowej w P. nie udostępnił do wglądu akt sprawy pełnomocnikowi. Tym samym, pełnomocnik, nie posiadając w/w dokumentów, nie mógł ich załączyć do wniosku.

Stawiając tak sformułowany zarzut pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i merytoryczne rozpoznanie wniosku z dnia 18 września 2020 r., a także o zwrócenie się do Prokuratury Rejonowej w P. o przesłanie szczegółowo przez pełnomocnika wymienionych w środku zaskarżenia postanowień.

Do tak wniesionego zażalenia pełnomocnik wnioskodawcy dołączył odpis pisma z dnia 11 września 2020 r. Prokuratury Okręgowej w K. wraz z odpisem na

skargę na podległego prokuratora. Nadto dołączył notatkę adwokat G. D. z dnia 20 sierpnia 2020 r.

W dniu 15 października 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo wnioskodawcy H. K., który wniósł o załączenie do akt 5 odpisów postanowień, a w stosunku do 3 - ch wniósł aby to Sąd Najwyższy skorzystał ze swoich uprawnień polegających na dokonaniu czynności sprawdzających.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a sformułowany w nim zarzut naruszenia przepisów postępowania nie ma odzwierciedlenia w aktach sprawy, a w części jest bezpodstawny w sposób oczywisty.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej nie spełnia podstawowych wymogów pisma procesowego.

Z wniosku tego nie wynika ani zarzut popełnienia przestępstwa, o który oskarża prokuratora B. M. wnioskodawca, ani też nie zawiera dowodów mających świadczyć – zdaniem wnioskodawcy – o popełnieniu przestępstwa przez tego prokuratora. Nie mówiąc już o tym, że nie zawiera też uzasadnienia prawnego stawianych zarzutów tak od strony podmiotowej, jak i przedmiotowej. Do wniosku nie zostały też dołączone jakiekolwiek dowody świadczące w sposób chociażby dostateczny o tym, że prokurator dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa. Dołączenie do wniosku jedynie subsydiarnego aktu oskarżenia, niejako mającego zastąpić prawidłowo sformułowany wniosek jest niewystarczające i świadczy jedynie o niezrozumieniu instytucji immunitetu chroniącego prokuratora przed bezpodstawnymi pomówieniami, jak i postępowania w tym zakresie, które ma – tak dla przypomnienia – charakter skargowy, inicjujący postępowanie.

Podniesiony przez skarżącego zarzut, że nie mógł dołączyć dowodów świadczących o popełnieniu przestępstwa przez prokuratora bo nimi nie dysponuje, gdyż prokurator Prokuratury Rejonowej w P. nie udostępnił mu do wglądu jest bezpodstawny.

Z załączonych przez pełnomocnika dokumentów wynika, że adwokat, któremu pełnomocnik udzielił substytucji był nieprzygotowany udając się do Prokuratury Rejonowej w P. Nie miał nawet przy sobie sygnatury akt, z którymi miał się zapoznać. Nie próbował nawet tego ustalić tylko po 15 minutach wyszedł z prokuratury bo stwierdził nieobecność prokuratora, który wykonywał inne obowiązki służbowe. Udostępnianiem akt za zgodą prokuratora zajmuje się sekretariat. Prokurator za wyjątkiem końcowego zaznajomienia z materiałem dowodowym podejrzanego, nie uczestniczy w tego typu czynnościach, co jasno wynika z załączonego do zażalenia pisma Prokuratury Okręgowej w K. z dnia 11 września 2020 r. Z pisma załączonego przez pełnomocnika wnioskodawcy wynika również, że prokurator wydał stosowne zarządzenie o udostępnieniu akt, w tym również na wykonanie fotokopii. Zarzut, że adwokat G. D. nie mogła zapoznać się z aktami bo na miejscu w prokuraturze nie było prokuratora jest w tych okolicznościach co najmniej zaskakujący. Jednakże podniesione okoliczności świadczą również o tym, że przed skierowaniem subsydiarnego aktu oskarżenia pełnomocnik nawet nie zapoznał się z aktami, a co więcej skierował wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora w sposób daleko odbiegający od standardów pisma procesowego jakim powinno się cechować pismo pochodzące od profesjonalnego pełnomocnika.

Ratio legis przepisu ustanawiającego przymus adwokacki bądź radcowski w związku ze sporządzeniem wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora wynikający z treści przepisu art. 135 § 3 ustawy - *Prawo o prokuraturze* nie sprowadza się jedynie do przedstawiania racji wnioskodawcy. Na pełnomocniku wnioskodawcy ciąży również obowiązek zapoznania się z aktami, prawidłowe sformułowanie treści wniosku tak od strony formalnej, jak i motywacyjnej ze wskazaniem również strony podmiotowej i przedmiotowej czynu, w związku z którym jest on sformułowany, a także przedstawienia – zgodnie z treścią przepisu art. 135 § 6 ustawy *Prawo o prokuraturze* – dowodów, które w sposób dostateczny wskazują na popełnienie przestępstwa przez chronionego immunitetem prokuratora. Sąd tylko wyjątkowo, w szczególnie uzasadnionych przypadkach może przeprowadzić dowody. Na pewno do tych wyjątkowych, szczególnie uzasadnionych przypadków nie należy

przeprowadzenie dowodów w pełnym zakresie, a w szczególności w oparciu o przepis art. 217 k.p.k. Sąd Najwyższy orzekający w Izbie Dyscyplinarnej rozpoznając wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora nie ma uprawnień śledczych i też nie jest uprawniony do poszukiwania dowodów w oparciu o jedynie sformułowany zarzut.

To na wnioskodawcy ciąży obowiązek przedstawienia dowodów, a obowiązkiem sądu immunitetowego jest jego ocena, jak też ocena części motywacyjnej wniosku. W innym przypadku mielibyśmy do czynienia nie z postępowaniem skargowym, a z postępowaniem inkwizycyjnym, który to typ postępowania w obecnym systemie prawnym nie funkcjonuje. Dlatego też zarzut naruszenia przepisu art. 217 k.p.k. jest błędny albowiem nie ma on jakiegokolwiek zastosowania na etapie postępowania immunitetowego.

W tym miejscu należy wskazać, że dołączenie przez wnioskodawcę na etapie postępowania zażaleniowego szczytkowych dokumentów nie zmienia faktu, że wniosek sformułowany przez pełnomocnika wnioskodawcy dotknięty jest tak daleko idącymi wadami, które można zakwalifikować do braków formalnych, o których mowa w art. 135 §4 ustawy - *Prawo o prokuraturze*.

Mając powyższe okoliczności na uwadze uznać należy brak podstaw do uwzględnienia zażalenia, o czym postanowiono w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.